

ȘAPTE TÂNJIRI
ale inimii

MIKE BICKLE
ÎMPREUNĂ CU DEBORAH HIEBERT

Publicată în original în limba engleză sub titlul: *The Seven Longings of the Human Heart*

By Mike Bickle with Deborah Hiebert

Published by Forerunner Publishing

Kansas City

ihopkc.org

mikebickle.org

©2014 by Forerunner Publishing

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BICKLE, MIKE

Șapte tânjiri ale inimii / Mike Bickle și Deborah Hiebert ; trad.: Cristina Puiuț ; ed.: Dorina Voin. - Cihei : Soli Deo Gloria, 2015

ISBN 978-606-93650-4-5

I. Hiebert, Deborah

II. Puiuț, Cristina (trad.)

II. Voin, Dorina (ed.)

2

Șapte tânjiri ale inimii

de Mike Bickle și Deborah Hiebert

© 2015, Editura Soli Deo Gloria

www.editurasolideogloria.ro

editura@solideogloria.ro

Citatele biblice (unde nu e specificat altfel) sunt luate din Sfânta Scriptură,

Noua traducere în limba română (NTR)

Copyright © 2006, 2010 by Biblica, Inc.®

Folosit cu permisiunea Biblica, Inc.® Toate drepturile rezervate

ISBN 978-606-93650-4-5

CUPRINS

INTRODUCERE: <i>Natura tânjirii</i>	7
CAPITOLUL UNU <i>Tânjirea după siguranța că Dumnezeu Se bucură de noi</i>	29
CAPITOLUL DOI <i>Tânjirea după fascinație</i>	47
CAPITOLUL TREI <i>Tânjirea după frumusețe</i>	63
CAPITOLUL PATRU <i>Tânjirea după măreție</i>	83
CAPITOLUL CINCI <i>Tânjirea după intimitate fără rușine</i>	101
CAPITOLUL ȘASE <i>Tânjirea după a fi cu inima întreagă pentru Dumnezeu</i>	123
CAPITOLUL ȘAPTE <i>Tânjirea după a avea un impact profund și de durată</i>	145
CONCLUZIE	161

INTRODUCERE

Natura t njirii

În adâncul fiecărei inimi omenești există dorințe arzătoare de care nu putem fugi, pe care nu le putem ignora, nu le putem nega și nici domoli: ele se cer *satisfăcute*. Când ne trezim în fiecare dimineață, fie că ne dăm seama sau nu, suntem împinși de aceste dorințe înnăscute, care cer răspunsuri și refuză să fie amânate. Aceste dorințe arzătoare fac parte din ființa noastră. Cu toții avem dorințe, tânjiri, doruri puse adânc în lăuntru nostru de însuși Dumnezeu cu scopul de a ne atrage în prezența Sa, în harul Său. În momentul în care înțelegem că originea lor este în Dumnezeu, începem să cooperăm cu aceste dorințe în conformitate cu voia Lui. Vom găsi răspunsul la dorințele noastre în Cel ce le-a pus în lăuntru nostru. Planul Lui acoperă chiar și domeniul emoțiilor noastre.

Pe parcursul celor 30 de ani de lucrare am studiat cu atenție dinamica emoțiilor umane. Am ascultat cu plăcere mulți oameni, ore în șir, vorbindu-mi despre ceea ce le face inima să tresalte și am descoperit un lucru foarte interesant: dorințele și nevoile oamenilor nu sunt diferite, nu sunt variate; ele sunt comune. Mii de oameni au venit în comunitatea noastră spirituală de la Casa Internațională de Rugăciune din Kansas City (IHOP KC). Unii, la cei șaptezeci de ani ai lor, sunt vorbitori renumiți pe plan internațional, alții sunt tineri practicanți în v rstă de șaptesprezece ani, care au plecat de acasă în prima lor aventură. Provin dintr-o varietate largă de medii, din cadrul Bisericii și din afara ei. Unii au venituri considerabile, alții abia au reușit să adune suficienți bani pentru a supraviețui. Când vin aici,

unora abia le încap lucrurile într-un camion, iar altora tot ce aduc cu ei le încap într-un rucsac. Deși nu există două persoane identice, am observat un lucru interesant comun la toți oamenii: *tânjirea* lor.

Există puține cuvinte care să poată surprinde o emoție atât de profundă cum este *tânjirea*. *Tânjirea* nu este o dorință superficială care poate fi satisfăcută printr-un simplu act de bunătate. Nu este nici măcar o nevoie reală care se cere satisfăcută. Merge mai adânc; este o durere a inimii. Este un gol al duhului care strigă să fie umplut. În cel mai profund sens al său, nu este nici verb, nici substantiv, ci o combinație între cele două, acoperind distanța dintre emoție și nevoia reală. Este un sentiment intangibil, asemenea fluxului și refluxului, dar în același timp este o realitate concretă. Nu te poți certa cu el, nu poate fi negat, nici ignorat. Dacă nu îi acordăm atenție, ne va copleși. Într-un fel sau altul, în mod legitim sau nelegitim, dorul adânc din sufletul omenesc va fi împlinit; trebuie împlinit.

Observând oamenii cu atenție și studiind Scriptura, am identificat șapte *tânjiri* care se găsesc în inima fiecărui om. Aceste *tânjiri* sunt universale și ne ajută să înțelegem modul în care ne-a creat Dumnezeu. Avem dorințe arzătoare așezate în duhul nostru ca o parte integrantă a planului divin. Ele dezvăluie geniul Creatorului, care le-a așezat în noi ca să reflecte personalitatea Sa și să ne îndrume spre – și înapoi la – El. Suntem făcuți după chipul Său, iar El în mod intenționat a așezat adânc în inimile noastre aceste dorințe pe care numai El le poate împlini. Ne-a creat să avem nevoie, să dorim și să găsim satisfacție deplină în El, și numai în El. Aceasta este chintesența design-ului inteligent. Design-ul lui Dumnezeu – atât strălucitor, cât și sânguincios – este o dovadă a faptului că El este un Dumnezeu gelos, care nu dorește ca noi să ne mulțumim cu plăceri de ordin inferior. Am fost creați pentru *El*.

Iată cele șapte *tânjiri* pe care le-am identificat eu: *tânjirea* după siguranța că Dumnezeu Se bucură de noi, *tânjirea* după fascinație, *tânjirea* după frumusețe, *tânjirea* după măreție, *tânjirea* după intimitate fără rușine, *tânjirea* după a fi cu toată inima pentru Dumnezeu și *tânjirea* după a avea un impact profund și de durată.

Dacă înțelegem aceste tânjiri ale inimii, vom înțelege mai bine luptele din ființele noastre, dar și adevăratul scop al vieții. Sunt dorințe arzătoare pe care Dumnezeu le-a plasat strategic în noi și ele ne ademenesc în prezența Lui. Deși vrăjmașul sucește aceste dorințe în fel și chip pentru a ne ispiti să alegem întunericul, ele sunt, de fapt, reflecții uimitoare ale unor trăsături ale personalității lui Dumnezeu și ale unor realități din inima Sa. La fel ca orice foame, aceste tânjiri conțin un element de durere, un element de încântare și un element de nerăbdare atunci când caută să ne atragă în prezența lui Dumnezeu. Dacă aceste tânjiri nu sunt împlinite în Dumnezeu, ne simțim goi, plini de durere, de tristețe și de nemulțumire. Avem în noi un gol în formă de Dumnezeu, care rămâne gol până în momentul în care Îi permitem lui Dumnezeu să îl umple prin satisfacerea celor mai profunde dorințe ale noastre. Această foame chinuitoare este saturată doar de atingerea lui Dumnezeu și nu va fi niciodată potolită pe deplin în această viață. Chiar și așa, a gusta doar o picătură din această satisfacție înseamnă a trăi cu adevărat și a avea cea mai vagă revelație a acelei împliniri viitoare constituie apogeul a ceea ce înseamnă să-ți trăiești viața din plin.

Această idee a unei dorințe create nu ne este cu totul străină. Când un tată merge cu copilul său prima oară la piscină, îl susține cu grijă. Fără a-i da drumul cu totul în apă, tatăl îl ajută pe copil să simtă că plutește, că apa îl ridică și îl coboară, îl lasă chiar să înghită un pic de apă pentru a înțelege că apa poate deveni un loc periculos. Oricât de încrezător era micuțul pe pământ, în apă mediul este cu totul diferit și necesită un răspuns diferit. Dacă e să supraviețuiască, va trebui să se țină strâns de tatăl său. Privind din perspectiva copilului, la început totul e nou pentru el și poate îi este chiar teamă, dar nu-i trebuie mult până să-și dea seama că răspunsul la dorința lui de siguranță se găsește doar în brațele tatălui său. În înțelepciunea sa, tatăl îl face pe copil conștient de nevoia lui și, apoi, se prezintă pe sine ca răspunsul evident la nevoia copilului. Fiul său găsește răspunsul la tânjirea lui după a se simți în siguranță atunci când este cel mai aproape de tatăl său. Rezultatul final este un copil care se agață mai

tare de tatăl său decât ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost constrâns să tânjească după siguranță.

Dumnezeu nu este un lider fără direcție sau un creator ce creează la întâmplare. Orice lucru pe care îl face El este făcut cu un scop specific. În suveranitatea Sa, El a pus aceste șapte tânjiri în noi ca să ne ajute să trăim diferite fațete ale privilegiului de a fi Mireasa lui Cristos. El a pus adânc în lăuntrul nostru aceste dorințe arzătoare nu pentru a ne *priva*, ci pentru a ne *împlini* la cel mai înalt nivel. De multe ori vorbesc despre acestea ca despre „plăcerile superioare ale Evangheliei”. Dumnezeu ne captivează inimile cu Cuvântul Său în așa fel încât să ne dezlipim de ceea ce este inferior Împărăției Sale – de toate plăcerile secundare care ne aglomerează viețile – și să ne lipim strâns de plăcerile *superioare* ale lui Dumnezeu: cele care ne satisfac în mod autentic și pentru eternitate.

Modul în care răspundem acestor tânjiri va determina gradul de succes pe care îl vom avea în viață. Oamenii își petrec extrem de mult timp din viață alternând între negarea lor și satisfacerea lor întrun mod nesănătos, nu după voia lui Dumnezeu, și poate chiar într-o manieră distructivă. Închipuiți-vă cât timp și câtă energie am putea economisi dacă am recunoaște că nu putem scăpa de aceste tânjiri, că ele sunt dorințe date nouă de Dumnezeu și, apoi, dacă ne-am poziționa inimile astfel încât să le permitem să-și găsească răspunsul și să fie satisfăcute în modul în care El a plănuit. Biserica trebuie să își dea seama că omenirea nu se poate pocăi pentru că *simte* aceste tânjiri ale inimii, ci numai pentru modalitățile greșite în care caută să le îplinească. Nu ne putem pocăi pentru felul în care am fost modelați de Dumnezeu așa cum nu ne putem pocăi pentru ADN-ul nostru fizic. Nimeni nu s-a gândit vreodată să Îi ceară iertare lui Dumnezeu pentru că este înalt sau pentru că are ochii câprui. Unora le plac aceste caracteristici, altora nu, însă nimeni nu le consideră ca fiind greșite; ele sunt parte a ceea ce sunt ei înșiși. La fel este și cu aceste tânjiri ale inimii noastre. În momentul în care vom învăța să le acceptăm într-o manieră sănătoasă, după voia lui Dumnezeu, și Îi vom permite Lui să răspundă acestor tânjiri – cu

singura satisfacție adevărată – vom începe să experimentăm plăcerile superioare ale Evangheliei și vom intra în tărâmul plin de bucurie al trăirii unei vieți pentru care am fost creați.

Creai pentru plăcere

Puritanii au contribuit foarte mult la crearea ADN-ului spiritual al Statelor Unite, însă una din moștenirile nefericite pe care le avem de la ei este tendința unora de a privi toate plăcerile ca fiind rele. Aceste atitudini s-au transmis din generație în generație – dacă ceva ne produce plăcere, acel lucru este privit cu suspiciune și dispreț. Cum poate ceva să fie după voia lui Dumnezeu și, în același timp, să ne producă plăcere? Unul dintre membri staff-ului nostru ne-a povestit cum un profesor de-al său de la Colegiul Biblic le explica studenților felul în care a fost el crescut cu convingerea că orice lucru sau activitate care oferă plăcere este ceva păcătos. În timpul copilăriei nu a avut voie să se joace niciun fel de joc care presupunea existența unei mingi. „Tata nu ne dădea voie să jucăm basketball sau baseball”, spunea profesorul. „Noi îl întrebam mereu pe tata de unde știe că acel lucru e păcat, la care el ne răspundea: «Dacă e rotund, atunci e păcat!»”

Bineînțeles, nouă ne place să credem că am depășit această mentalitate și, într-adevăr, o mare parte din Biserică s-a eliberat de aceste atitudini legaliste, însă am păstrat convingerea de fond că lucrurile care produc plăcere, chiar și plăcere emoțională, sunt oarecum greșite și de aceea trebuie respinse. Drept urmare, Biserica este plină de credincioși în care ard dorințe naturale puse de Dumnezeu și care își predică unii altora despre motivul pentru care este greșit să simtă ceea ce simt. Iar în tot acest timp Dumnezeu le spune: „Eu v-am creat așa!”

Nu ne putem pocăi de ceea ce simțim din pricina acestor dorințe arzătoare, însă le putem satisface în contextul Evangheliei. Dacă vrem să umblăm în acel spirit de victorie și de rezistență care este necesar pentru a face față atacului tot mai violent al înșelăciunii și furiei demonice, trebuie ca aceste șapte tângiri să fie satisfăcute.

Însă noi suntem tentați să încercăm să le satisfacem în modalități lumești, iar Satan, bineînțeles, este mai mult decât dornic să ne sprijine în această strădanie. De prea multe ori, fiind târâți de natura noastră păcătoasă, cedăm ispitei de a le împlini în modalități greșite. Împlinirea lor într-un mod corect ne va asigura victoria în inimă și ne va da putere să ne împotrivim mândriei, lăcomiei, pornografiei, ocultului, amărăciunii, mâniei și altor sentimente asemănătoare. Nu am fost creați să trăim fără putere și fără speranță.

Din cauză că Satan este un maestru al lucrurilor contrafăcute, fiecare tânjire a inimii își găsește o împlinire contrafăcută în natura noastră păcătoasă. În căutarea ei de a-și satisface capacitatea dăruită de Dumnezeu de a simți dragoste, o tânără își dăruiește trupul și inima unui tânăr care se luptă exact cu același lucru. Amândoi găsesc răspunsuri temporare la dorințe eterne, dar când strălucirea dispare, ei încep să se simtă singuri, deși sunt împreună. Multe căsnicii încep astfel și sfârșesc tragic în momentul în care doar atracția fizică nu mai poate ține piept presiunilor aduse de prezența copiilor, de creditele bancare sau de lipsa intereselor comune. Un alt exemplu este al unui tânăr, un director executiv mereu ocupat, perfect conștient de capacitatea lui de a deveni o persoană faimoasă, care interpretează greșit măreția ca însemnând aclamație lumească. Peste douăzeci de ani se pomenește în apogeul carierei sale și are la dispoziție tot ce și-a dorit: case, mașini, călătorii. Însă, într-un moment de sinceritate totală, recunoaște că toate acestea nu-i pot umple golul din inimă. S-a zbatut să câștige premiul cel mare, dar asta nu i-a folosit la nimic.

Ziarele și cartierele noastre sunt pline de povestiri asemănătoare. Din momentul în care Cain l-a omorât pe Abel, oamenii au început să aibă tot felul de idei greșite cu privire la cum ar putea să-și îplinească dorința arzătoare de a fi persoane influente. Însă, în cele din urmă, ajung dezamăgiți, cu sufletul pustiu și plini de ură tocmai față de dorințele care i-au adus în această stare. Să ne gândim o clipă: Oare cum trebuie că Se simte Dumnezeu în privința asta? El a creat aceste dorințe inestimabile și privește cum, în fiecare zi, bărbați și femei caută să le îplinească în modalități greșite. Oh,

cât de mult dorește Dumnezeu ca poporul Său să își îndrepte inimile și foamea în direcția cea bună și, astfel, să aibă parte de cea mai mare surpriză a vieții lor – descoperirea plăcerilor lui Dumnezeu, plăceri care produc o satisfacție peste măsură.

Tânjiri eterne

Tânjirile noastre nu sunt numai universale, ci și eterne. Ele nu sunt limitate la relația pe care o avem cu Dumnezeu în acest veac. Dumnezeu nu a plănuit ca dorințele noastre să dispară atunci când viața aceasta se va sfârși. De fapt, ele vor fi împlinite mai măreț și pe deplin în veacul care vine. În acest veac, vom experimenta momente mărețe în părtășie cu Dumnezeu. Aceste satisfacții sunt daruri minunate pe care Dumnezeu ni le oferă ca să ne întărească inimile. Trăim o mare parte din viață fără a simți atingerea lui Dumnezeu, iar când Duhul Său face cea mai mică mișcare înspre noi, trăim momente pline de satisfacție. Chiar dacă aceste experiențe au impact puternic asupra noastră și știm că sunt un dar de la Dumnezeu, ele sunt, totuși, doar experiențe temporare și avem nevoie de alte și alte experiențe. Dumnezeu ne atinge din când în când și astfel primim putere pentru a ne continua alergarea pe pământ. Amintirea acestor experiențe ne face să dorim să avem parte de ele din nou și din nou. Toate acestea fac parte din planul divin al lui Dumnezeu. El ne atinge inimile acolo unde suntem sensibili și vulnerabili, și aceste atingeri divine rămân prezente pentru o vreme. Noi tânjim după Dumnezeu, Dumnezeu coboară cu prezența Sa, iar când prezența Sa se ridică, devenim mai îndrăgostiți și tânjim după El și mai mult ca înainte. Creatorul așază în noi dorințe care pot fi împlinite doar de El și în El. Apoi, El împlinește aceste dorințe doar parțial, oferindu-ne suficientă satisfacție cât să susțină căutarea noastră și lăsându-ne cu un dor suficient de profund cât să ne motiveze să ne continuăm călătoria. Însuși felul natural de a fi curtat de cineva presupune o mișcare între dorință și împlinire, mișcare similară cu cea a fluxului și refluxului. Chiar și peste un miliard de ani vom continua să tânjim

după aceste lucruri. Ele vor juca un rol-cheie în modul în care vom fi fascinați de Dumnezeu în eternitate.

De ce a așezat Dumnezeu aceste dorințe arzătoare în inima noastră? Cu siguranță că El știa că vom alerga încoace și încolo, găsind ușurare temporară în satisfacții contrafăcute. Însă, dacă ajungem să înțelegem natura acestor șapte tânjiri și dorința lui Dumnezeu de a fi Singurul care le împlinește, aceasta ne va ajuta să înțelegem atât lupta, cât și scopul nostru în viață într-o lumină cu totul nouă. Aceste tânjiri sunt legate în mod dinamic de ceea ce este Dumnezeu, cine este El, și nicio măsură de plăceri provizorii sau false nu se poate compara cu împlinirea lor deplină. Fiecare tânjire este un mijloc prin care Îl putem înțelege pe Dumnezeu la un nivel mai profund, precum și o parte esențială a frumuseții Lui în viețile noastre. Când Îl lăsăm pe Dumnezeu să împlinească tânjirile din inima noastră, primim satisfacții eterne – plăceri care vor dăinui pentru totdeauna.

Paradigma miresei

Unul dintre cele mai mărețe adevăruri fundamentale cu privire la Dumnezeu și la poporul Său este că Isus Însuși este Mirele etern, iar noi, ca Mireasă a lui Cristos, suntem cei aleși de Dumnezeu pentru a-I fi parteneri în eternitate. Dacă înțelegem acest adevăr, vom înțelege modul în care am fost creați și rațiunea existenței noastre. Încă dinainte de crearea lumii, Tatăl a dorit ca Fiul Său să aibă o Mireasă. Întreaga istorie a omenirii – de la căderea omului în păcat până la crucea lui Cristos – incluzând fiecare dovadă de păcat repetat și răscumpărare oferită din nou conduce către mărețul eveniment culminant numit Nunta Mielului (Apocalipsa 19:7, 8).

Moartea lui Isus pe cruce a avut un dublu scop: a asigurat răscumpărarea întregii omeniri și, simultan, a deschis o cale prin care Fiul să aibă o Mireasă demnă, un partener egal din toate punctele de vedere. Cunoaștem semnificația crucii și modul în care ea ne asigură răscumpărarea, dar de multe ori nu ne gândim la amploarea lucrării: motivul pentru care am fost răscumpărați. De ce a ales Dumnezeu

să închidă o prăpastie atât de adâncă și să pornească într-o misiune atât de dificilă? Pentru că scopul Său a fost să aducă omenirea, pe cei răscumpărați, salvați prin har, în îmbrățișarea Mirelui-Rege. Nu ne vom înțelege niciodată tânjirile – dorințele profunde care strigă zi și noapte și refuză să fie reduse la tăcere – dacă nu înțelegem mai întâi acest adevăr despre Dumnezeu Fiul ca fiind un Mire plin de pasiune și dacă nu începem să ne relaționăm la El din perspectiva unei Mirese prețuite. Adesea prezintă această perspectivă asupra vieții, această interpretare a cine suntem noi pentru Dumnezeu și cine este El pentru noi, ca „paradigma miresei”. Este o paradigmă sau o perspectivă cu privire la un Dumnezeu care Se bucură de noi și este plin de afecțiune pentru noi, și care ne îmbrățișează chiar și în mijlocul slăbiciunilor și poticnirilor noastre.

Paradigma este un exemplu care servește drept tipar sau model de gândire. Nu suntem întotdeauna conștienți de paradigmele prin care privim viața, însă ele dau culoare fiecărei experiențe prin care trecem. Ceea ce gândim, cum vorbim, modul în care interpretăm trecutul și anticipăm viitorul – toate acestea sunt influențate de paradigmele noastre. De exemplu, o persoană care vizitează Washington DC pentru prima oară privește clădirea Capitolului printr-o paradigmă foarte diferită de cea a unui senator. Amândoi au dreptul să se afle acolo, însă unul dintre ei pășește mult mai încrezător decât celălalt. Senatorul știe că este slujba lui să fie acolo. În Camera Senatului și în sălile de ședință, prezența sa impune respect. De asemenea, știe care îi sunt superiorii în Senat și când să țină cont de părerea lor. Senatorul acționează pe baza unei paradigme de autoritate. Turistul care abia a coborât din tren pășește cu teamă, nefiind familiar cu măsurile de securitate și protocolul Senatului. Este binevenit în clădirea Capitolului, însă treburile țării nu depind de contribuția lui. Este interesant că turistul observă lucruri pe care senatorul le ignoră de mult timp, precum tavanele împodobite cu broderii și podelele imense. El operează pe baza paradigmei vizitatorului. Turistul și senatorul merg pe aceleași coridoare, văd aceleași lucruri, întâlnesc poate aceiași oameni, însă, datorită paradigmelor lor foarte diferite, vor avea experiențe cu totul diferite.

Paradigma miresei descrie o perspectivă deosebită asupra Împărăției lui Dumnezeu. Deși expresia aceasta nu se regăsește în Scripturi, este o expresie utilă care poartă semnificația acestei perspective distincte asupra lui Dumnezeu și, astfel, este esențială în călătoria noastră spirituală. Ea aduce laolaltă teme biblice specifice care vorbesc despre frumusețea lui Isus ca Mirele ceresc și despre faptul că Isus îmbracă Biserica, Mireasa Sa eternă, în frumusețea Lui. Paradigma miresei schimbă modul în care înțelegem și asimilăm multe adevăruri din Scripturi, pentru că ea respectă corpul mai larg de adevăruri biblice și ne oferă posibilitatea de a ne bucura de plinătatea Scripturii. Deși a fost scrisă pe parcursul a mii de ani, de patruzeci de autori diferiți (dintre care mulți nu se cunoșteau între ei), este uimitor cum Biblia prezintă o asemenea unitate din punct de vedere al temelor și al scopului. În funcție de situațiile prin care trecem, din vastitatea Scripturii, Duhul Sfânt ne atrage atenția să ne focalizăm pe un anumit pasaj care ne atinge inimile în mod deosebit. O astfel de focalizare acționează ca un mic curent de apă în marele fluviu al Evangheliei lui Cristos.

Înțelegerea paradigmei miresei referitoare la Împărăția lui Dumnezeu are un impact extraordinar asupra inimilor noastre (deși, bineînțeles, trebuie să fim captivați de toată Scriptura, nu doar de anumite pasaje). Am găsit că este de ajutor să menționez această perspectivă în scopul de a identifica mai clar puterea elementelor ei. Adevărata putere a acestei paradigme constă în combinația unică a adevărilor cuprinse în ea. Cu cât studiezi mai mult, cu atât găsești indicii ale paradigmei miresei în întreaga Scriptură.

Scriptura prezintă multe imagini ale Împărăției lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu este asemănată cu pescuitul, din moment ce ni se spune să fim pescari de oameni. De aceea evangheliștii trăiesc prin prisma paradigmei pescuitului. Oriunde se află, ei întâlnesc oameni care au nevoie de Isus și, văzându-i, „aruncă mrejele”. Metaforele referitoare la semănat, curățatul viei, secerat și altoit prezintă o asemănare între Împărăția lui Dumnezeu și agricultură. În partea de vest a orașului Kansas City se află o zonă agricolă numită

Marile Câmpii; aceasta se întinde de la nord la sud pe o suprafață de 1600 de km. Familiile din această zonă care se ocupă cu agricultura înțeleg paradigma agriculturii, pentru că înțeleg pe deplin procesul secerării și al plantării. Împărăția lui Dumnezeu este prezentată adesea prin prisma unei paradigme a războiului, în pasaje din Scriptură care vorbesc despre lupte, sacrificii, suferință și guvernare. Orice soldat ne poate da imediat nenumărate exemple despre modul în care autoritatea are legătură cu Împărăția lui Dumnezeu.

Toate aceste paradigme sunt reale și merită studiate, însă cred că, cu cât ne apropiem mai mult de a doua venire a lui Cristos, paradigma spirituală pe care Dumnezeu va pune accentul din ce în ce mai mult va fi paradigma miresei. Vorbesc adesea despre generația în care Isus Se va reîntoarce ca fiind „generația Mirelui”, deoarece în acea generație mulți credincioși vor interpreta Împărăția lui Dumnezeu prin această lumină. Această perspectivă despre Isus, ca Mire, și despre noi, ca Mireasă a Lui, ne va umple inimile cu o dragoste sfântă care ne va ajuta să îndurăm cel mai mare necaz din istoria omenirii și ne va pregăti să stăm în picioare având o dragoste pură și o neprihănire strălucitoare la revenirea lui Isus.

În ultima predică publică înainte de moartea Sa pe cruce, Isus a spus: „*Împărăția lui Dumnezeu poate fi asemănată cu un împărat care i-a făcut nuntă fiului său*” (Matei 22:2). Cunoscând ceea ce tocmai ni s-a revelat nouă acum, ne putem închipui strălucirea din ochii lui Isus, pentru că El știa că Tatăl Său este „un împărat” care Îi pregătește nunta. Scriptura vorbește clar despre planul ascuns în inima lui Dumnezeu, plan ce va culmina cu celebrarea Nunții, la sfârșitul istoriei omenirii (Apocalipsa 19:7-8). Prin harul indescriptibil al lui Dumnezeu, această Mireasă – Biserica, curățată și eliberată de orice păcat, va fi așezată pe tron, îmbrățișată și împodobită de către Isus Însuși, și va domni împreună cu El (Apocalipsa 3:21). Acesta este scopul pentru care am fost creați. Chiar de la început, din Geneza capitolul 1, Biblia vorbește clar despre asta. Din inima lui Isus, care arde de pasiune, curge un râu de dor după poporul Său, dor ce va fi împlinit la vremea potrivită a istoriei – iată povestea *noastră!*

Cred cu tărie că paradigma miresei cu privire la Împărăția lui Dumnezeu, pe care Cristos a prezentat-o în ultimul Său mesaj pe acest pământ, este cea mai puternică metodă care poate transforma inimile oamenilor. Este ultima paradigmă pe care Isus a pus accentul la prima Sa venire și va fi ultima paradigmă pe care Duhul Sfânt o va descoperi Bisericii de pretutindeni înainte de a doua Lui venire. Îmi dau seama că aceasta este o afirmație îndrăzneată, dar cred că este una conform Scripturilor.

Duhul și Mireasa zic: „Vino!” (Apocalipsa 22:17)

Acest pasaj consemnează un strigăt al Duhului Sfânt și al Miresei lui Cristos. Glasurile lor se vor uni într-un strigăt către Isus. Mesia Se va întoarce pentru a fi întronat pe Pământ ca Regele-Om al lui Dumnezeu, Dumnezeu 100% și Om 100% , iar strigătul comun al Duhului și al Miresei va vesti a doua venire a lui Isus. Deși la sfârșitul vremurilor va fi un război spiritual fără precedent, Scriptura nu vorbește despre „Duhul și armata”. Deși vom funcționa ca o familie spirituală, nu ni se spune că „Duhul și familia” strigă pentru revenirea lui Isus. La sfârșitul vremurilor, Isus va reveni ca răspuns al strigătului condus de Duhul Sfânt al Bisericii în identitatea ei principală de Mireasă a lui Cristos.

Oamenii ascultă de Dumnezeu din multe motive. Mulți se tem de pedeapsa lui Dumnezeu și, astfel, asemenea unor câini biciuiți, ei se ghemuiesc într-un colț și stau la pândă urmărind mâna stăpânului. În mintea lor, Dumnezeu este mai tot timpul mânios și, dacă vor face un pas greșit, furia cerului se va dezlănțui asupra lor. În mod ironic, acești oameni slujesc ca voluntari în biserica locală. Poate că slujesc în lucrări pentru care nu sunt potriviți, însă se implică în ele pentru că au văzut o nevoie și le e teamă că Dumnezeu îi va pedepsi, dacă nu fac nimic pentru a împlini această nevoie. Din pricina aceasta, identitatea lor în Cristos devine marcată de nefericire. Acești oameni iau adesea decizii corecte care să-i îndrepte spre sfințenie, însă sunt goi și, uneori, chiar plini de mânie, în timp

ce iau astfel de decizii. Cei care nu cred în Dumnezeu îi privesc și se gândesc: „Uită-te ce chinuțiți sunt; au parte de ce-i mai rău din ambele lumi.” Alți credincioși sunt motivați de sentimente de superioritate. Ascultarea lor etalează faptul că au auzit vocea Domnului și că au răspuns. În mintea lor este important să fie cunoscuți printre frați ca persoane radicale în ascultarea lor, pentru că lucrul acesta îi face să se simtă mai buni decât ceilalți. Asemenea celor care sunt motivați de frică, și aceștia iau decizii corecte. Din păcate însă, își primesc cea mai mare parte din răsplătă acum, înaintea oamenilor (Matei 6: 1-18). La sfârșitul zilelor lor, își vor fi trăit viețile în ascultare, însă ascultarea lor a fost motivată în principal de frica de oameni.

Ascultarea bazată pe afecțiune este total diferită, pentru că doar oamenii au capacitatea de a simți afecțiune. Scriptura nu vorbește despre capacitatea îngerilor de a simți afecțiune. Ei simt bucurie și alte emoții, dar nu pot simți afecțiune. Doar ființelor umane li s-a dat demnitatea de a poseda pasiune mistuitoare și dragoste plină de afecțiune. Dumnezeu ne-a înnobilat astfel încât să putem alege să Îl iubim din toată inima, din tot sufletul, cu toată mintea și puterea noastră. O viață caracterizată de ascultare bazată pe afecțiune este o viață trăită știind că ești iubit de Dumnezeu și, drept urmare, Îl iubești și tu, la rândul tău, pe Dumnezeu; acest tip de ascultare este singurul răspuns rezonabil pe care îl dorește Dumnezeu. De dragul dragostei, cel ce trăiește într-o astfel de ascultare renunță la tot; niciun sacrificiu nu e prea mare pentru el. Iată ceea ce dorește Dumnezeu de la noi. Când ne privim pe noi înșine prin identitatea spirituală de iubitori de bunăvoie de Dumnezeu, și nu de lucrători timizi și manipulați, și ne poziționăm inimile în această identitate, ceva puternic începe să prindă viață. Aceasta este adevărata identitate a creștinului. Și aceasta este paradigma miresei. Dumnezeu folosește paradigma miresei pentru a ne motiva înspre o ascultare bazată pe afecțiune și sfințenie bolnavă de dragoste.

Înainte de a doua venire a Domnului, Biserica va fi caracterizată de spiritualitate energică și hotărâtă bazată pe afecțiune față de Dumnezeu. Pasiunea pentru Isus, alături de ascultarea

extravagantă vor constitui norma printre credincioșii din întreaga lume. În cadrul Bisericii vor apărea simultan două tendințe: mulți se vor îndepărta de Biserică și, în același timp, va avea loc marele seceriș al sufletelor și maturizarea Bisericii (2 Tesaloniceni 2:3; Apocalipsa 7:9-14). Pavel vorbește despre o Biserică universală fără pată și fără cusur (Efeseni 5: 26-32). Caracterul desăvârșit al Bisericii va fi atât rezultatul lucrării Duhului Sfânt, cât și rezultatul colateral al circumstanțelor fără precedent numite Necazul cel Mare (Matei 24:21). În acele vremuri, paradigma miresei va reprezenta cel mai eficient mod de a trăi; pasiunea pentru Dumnezeu va fi cea care ne va întări să rămânem neînfrigați în ascultarea noastră.

De ce să trăiești prin prisma paradigmei miresei?

Unii poate se vor întreba: „De ce e importantă paradigma miresei? Până acum nu m-am gândit la Dumnezeu în felul ăsta și am trăit destul de bine. De ce e imperativ necesar să încep să gândesc acum în felul acesta?” Există multe răspunsuri la această întrebare, însă vă voi da doar câteva. Paradigma miresei oferă un cadru în care putem trăi o viață plină de energie în Cristos, relaționându-ne la Dumnezeu nu doar ca la Vindecătorul care vindecă și Salvatorul care iartă. Cu adevărat, El este Vindecătorul și Salvatorul nostru pentru totdeauna, dar totodată este și Cel ce ne iubește, Dumnezeuul bolnav de dragoste pentru noi. Dacă înțelegem că motivația principală a lui Dumnezeu este tânjirea Lui după noi și că pasiunea Lui este aceea de a câștiga atenția noastră, rugăciunile noastre vor fi total diferite și ne vom pomeni că, într-adevăr, dragostea noastră față de El va deveni tot mai profundă. Suntem conștienți că, încă de pe vremea Martei și a Mariei (Luca 10:38-42), în Împărăția lui Dumnezeu sunt cuprinși atât lucrători pentru Dumnezeu cât și iubitori de Dumnezeu. Fiecare dintre noi ne găsim undeva de-a lungul acestui spectru și, dacă suntem cinstiți cu noi înșine, vom admite că, din când în când, ne mișcăm înainte și înapoi între cele două posturi. De-a lungul anilor am observat că, de *fiecare* dată,

iubitorii de Dumnezeu vor lucra mai repede și mai bine decât lucrătorii pentru Dumnezeu.

În urmă cu treizeci și trei de ani, în timpul unui meci de fotbal american organizat la nivel de liceu, fratele meu a suferit o ciocnire oribilă cu adversarul său în urma căreia și-a rupt gâtul. Desigur, el a fost transportat repede la spital, însă paguba a fost deja făcută; a rămas complet paralizat până în ziua de azi. De atunci am fost mereu cu el prin spitale. În primii ani am stat cu el luni întregi în centre de recuperare. Din când în când vedeam câte o asistentă ce s-a îndrăgostit de unul dintre pacienții săi. Lucrul acesta nu s-a întâmplat des, dar când și când cea care înainte își îndeplinea sarcinile de serviciu își schimba dintr-odată relațiile cu pacientul ei, pentru că a devenit una care îl iubea. Era interesant să vezi cum, din acel moment, asistenta slujea din dragoste, nemaivând nevoie de fișa medicală pentru a-și aminti de nevoile celui pe care îl iubea. Rezistența la oboseală și energia unei asistente îndrăgostite de pacientul său erau uimitoare. Datorită faptului că era motivată de dragoste, ea lucra mult mai mult acum decât atunci când își îndeplinea doar sarcina de serviciu. Punctul meu de vedere este acela că dragostea este un motivator mult mai puternic decât datoria. Dragostea schimbă modul în care răspundem la dorința celuilalt. Dacă suntem iubitori de Dumnezeu, felul în care trăim pentru El se va schimba radical, iar dacă trăim prin prisma paradigmei miresei, prin care înțelegem că Isus este Mirele nostru, iar noi suntem Mireasa Lui, vom putea să Îl percepem ca fiind Cel ce ne iubește cu o iubire veșnică.

Generația care va fi în viață la a doua venire a Domnului va fi caracterizată de un nivel de zdrobire emoțională fără precedent în istorie. Perversiunile inimii umane va ajunge la proporții nebănuite anterior. Perversiunile, activitatea ocultă, judecata divină și martirajul larg răspândit vor atinge niveluri de intensitate pe care omenirea nu le-a cunoscut niciodată. Industria pornografiei și ocultul vor continua să se intersecteze prin intermediul tehnologiei care avansează foarte rapid. Isus a descris generația din urmă ca fiind plină de amărăciune, ofensă și trădare, iar dragostea oamenilor se va răci tot mai mult

(Matei 24:10-14). În acele vremuri întunecate și opresive, Biserica va trebui să își cunoască identitatea de Mireasă care are un Soț gelos ce va veni să o elibereze. Dumnezeu a păstrat strategic revelația deplină a paradigmei miresei pentru presiunile unice și complexe prin care va trece generația din urmă. Este paradigma inspirată de Dumnezeu pentru a întări Biserica să câștige generația cea mai rece, cea mai fără de lege, plină de frică, de activitate demonică și de perversiuni sexuale din istoria omenirii.

Isus Își va curăți Biserica, spălând-o cu Cuvântul Său, și Și-o va prezenta mai glorioasă decât ne putem noi imagina. El Își va conduce negreșit poporul la victorie, în punctul în care va fi plin de putere, bolnav de dragoste și va triumfa asupra păcatului. Pavel scrie că: *El [Cristos] S-a dat pe Sine pentru ea [Biserica Sa], ca s-o sfințească curățind-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt, pentru a Și-o înfățișa în toată slava, fără pată, zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără cusur* (Efeseni 5:26-27). Această referire la a nu avea nicio pată sau zbârcitură nu vorbește doar despre starea noastră legală de îndreptățire – evident, noi vom sta înaintea lui Isus fără pată, deoarece El a murit pentru noi. Ea vizează totodată și clădirea actuală a caracterului în poporul lui Dumnezeu pe măsură ce ne angajăm să cooperăm pe deplin cu El. Isus va înfăptui acest lucru fără a viola voința liberă a vreunei persoane. Nu există nimic mai puternic și mai încântător decât atunci când Dumnezeu Îl revelează pe Dumnezeu duhului omenesc. Această spălare și înfățișare înaintea lui Cristos poate fi înfăptuită numai pe măsură ce Biserica pășește în identitatea sa de Mireasă a lui Cristos, care Îl iubește pe Isus cu aceeași dragoste cu care Îl iubește Tatăl (Ioan 17:26). Pavel nu a spus că Isus va curăți o familie, sau o armată, sau un fermier. El a spus că Isus Își va purifica și curăți *Mireasa*.

Biserica va fi întărită prin harul lui Dumnezeu până când va fi plină de dragoste sfântă, bolnavă de dragoste pentru Mirele său, Mesia. *Avem nevoie de Dumnezeu ca să-L iubim pe Dumnezeu. Avem nevoie ca Duhul Sfânt să ne împartă din dragostea lui Dumnezeu, pentru a ne înzestra să-L iubim pe Dumnezeu. Pasiunea noastră*

pentru Dumnezeu este darul Său pentru noi. Dragostea și pasiunea noastră pentru Dumnezeu este exprimarea pasiunii Sale pentru noi. Toate resursele de care avem nevoie, ca popor al lui Dumnezeu, pentru a umbla victorioși în dragoste vor curge din desfătarea noastră în Dumnezeu în timp ce umblăm în identitatea de Mireasă a lui Cristos.

Pe măsură ce reflectăm asupra acestor șapte tângiri ale inimii omului, începem să le privim ca pe o hartă care ne va călăuzi înspre a-L vedea pe Domnul ca pe Mirele nostru, iar pe noi înșine ca pe aleșii Săi care Îi vom sta alături pentru eternitate. Este o redundanță încântătoare aici, în aceea că, pentru a ne găsi împlinirea acestor dorințe arzătoare trebuie să-L vedem pe Isus ca pe Mirele nostru și, ca să-L putem vedea ca pe un Mire, trebuie să venim la El pentru a ne împlini dorințele. Nu vom putea fi niciodată împliniți pe deplin, dacă vom căuta satisfacții false și temporare. Numai în momentul în care vom începe să atingem și să experimentăm unele dintre aceste satisfacții eterne, vom primi puterea de a ne dezlipi de plăcerile inferioare. Nu contează cât de ușor ne este să ne proptim viața de plăceri contrafăcute, trebuie să ne consacram în a căuta din toată inima plăcerile care ne împlinesc pe deplin acum și care ne vor împlini pentru totdeauna.

Păcatul este plăcut și uneori ni se pare că păcatul ne oferă cea mai mare plăcere pe care o poate experimenta duhul omenesc. Însă nu Satan a inventat plăcerea; el a pervertit-o și a oferit substitute fără conținut, care nu pot satisface deloc. Diferența dintre plăcerile false și adevărul poveștii de dragoste a Evangheliei, despre Dumnezeul care Se descoperă pe Sine duhului omenesc, este la fel de mare precum e diferența dintre un lucru contrafăcut și unul autentic. Plăcerile superioare ale Duhului sunt mult mai puternice decât cele inferioare ale păcatului, iar puterea emoțională superioară va fi vitală în lumina viitoareii crize sociale, spirituale, economice, politice și emoționale. Numai ființele satisfăcute, cele care își găsesc plăcerea în Dumnezeu, vor fi echipate să rămână în picioare în acele vremuri. Iată de ce cele șapte tângiri asociate cu paradigma miresei sunt relevante pentru noi

astăzi. Pavel s-a rugat ca noi să fim întăriți cu putere divină în omul lăuntric (Efeseni 3:16). Dumnezeu va face lucrul acesta pe măsură ce va sădi aceste adevăruri în inimile noastre.

Tărâmul plăcerilor se găsește exact în tabăra lui Dumnezeu. Deși Dumnezeu ne-a dat cu siguranță plăceri fizice, emoționale și mentale, cele mai profunde plăceri sunt cele de natură spirituală. Începem să experimentăm plăcerile spirituale atunci când Duhul Sfânt Îl revelează pe Fiul lui Dumnezeu duhului omenesc. Versetul din Matei 22:2 face aluzie la plăcerile superioare ale Evangheliei. Când Isus S-a referit la Împărăție ca la nunta dintre un mire și o mireasă, El arăta înspre o experiență cu totul nouă a celor răscumparați – experiența de a fi o mireasă prețuită pentru totdeauna. Însă, în mod tragic, plăcerile inferioare ale păcatului au potențialul de a ne domina viețile, dacă ele sunt singurele plăceri pe care le experimentăm. O persoană care nu l-a experimentat pe Dumnezeu sau care are foarte puțină cunoștință despre cine este El se mulțumește cu plăcerile inferioare ale păcatului, pentru că acestea îi par a fi o satisfacție demnă de obținut, și nu un fals fără conținut, așa cum sunt ele în realitate.

Mulți credincioși se focalizează doar pe a se împotrivi plăcerilor inferioare oferite de păcat. Privesc la păcatele din viața lor și Îi promit lui Dumnezeu: „Nu voi mai face asta niciodată, niciodată, *niciodată!*” Fac promisiuni pe care nu le pot ține și, în timp ce caută să fie eliberați, se supun unor incantații religioase. Totuși, undeva în mintea lor își amintesc ce multă plăcere le-a produs păcatul – a fost greșit, dar încă e perceput bun. A fost păcat, dar e singura plăcere pe care au cunoscut-o vreodată. Ei se chinuie să trăiască o viață în Cristos, dar, dacă ar fi sinceri cu ei înșiși, ar recunoaște faptul că consideră zilele dinainte de a se întoarce la Dumnezeu ca „fostele zile bune”.

Dumnezeu dorește să ne fascineze cu plăcerile care se găsesc doar în relația cu El. Ne atinge blând pe umăr și ne șoptește: „Întoarce-te! Privește plăcerile superioare, frumusețea Fiului Meu, măreția identității tale în Dumnezeu – partenerul pe care l-am ales să domnească împreună cu Mine în eternitate!” În momentul în care ne vom așinti privirea pe plăcerile mai intense oferite de

Dumnezeu, ceva profund se va întâmpla în inimile noastre. Prima poruncă va fi așezată la locul ei și vom începe să trăim pentru El din toată inima. Dintr-odată vom vedea plăcerile pe care le oferă păcatul exact așa cum sunt ele în realitate: reci și lipsite de conținut, mereu consumatoare de timp, de atenție și de energie, în timp ce ne sfâșie inima bucată cu bucată. Când începem să gustăm plăcerile superioare ale lui Dumnezeu și ajungem la desfătarea imensă care se găsește în Persoana Sa, lăcomia, pornografia și amărăciunea își vor pierde din puterea pe care o aveau asupra noastră. Atunci când solzii de pe ochii noștri vor începe să cadă, ne vom da seama cât de mult are de oferit Dumnezeu și că ceea ce are El de oferit este exact ceea ce am căutat toată viața.

Planul lui Dumnezeu este uimitor. A creat o Mireasă pentru Fiul Său, a urmărit căderea ei în imperfecțiune și apoi L-a oferit pe Fiul Său să o răscumpere pentru Sine. În tot acest timp, Dumnezeu S-a odihnit, încrezător fiind în faptul că El știa că a înzestrat Mireasa cu dorințe pe care ea nu le poate ignora. El știa că inamicul va folosi aceste dorințe pentru a manipula Mireasa lui Isus, însă nu S-a neliniștit, pentru că știa ce avea de oferit. În timp ce Mireasa umbla din loc în loc încercând să-și îplinească dorințele, Dumnezeu a rămas încrezător că ea va găsi împlinirea numai când se va întoarce la identitatea și destinul pentru care a fost creată – să fie Mireasa lui Cristos. Dacă e să fie vreodată cu adevărat fericită, ea va trebui să se întoarcă „acasă”, la o poveste de dragoste sfântă.

Pentru a fi clar înțeles, atunci când mă refer la dragoste sfântă, nu mă refer la nimic legat de poftele trupești. Conceptul de romanță sfântă este un adevăr prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu: a fi încântat de frumusețea lui Dumnezeu, a simți plăcerile spirituale ale Cuvântului, a simți Duhul rezonând în lăuntrul nostru, a înțelege ce înseamnă să fii iubit de Dumnezeu. În Psalmul 16:11, acesta este numit „belșug de bucurie”. Plinătatea bucuriei este o realitate extraordinară. Înseamnă mult mai mult decât a te simți bine în orice împrejurare și a pretinde că trăiești un sentiment de victorie; este un adevărat mod de viață. Apostolul Pavel vorbește în mod genial despre această romanță

sfântă: „*Eu consider că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare, care urmează să ne fie descoperită.*” (Romani 8:18). Nu există nimic exagerat în această afirmație.

Pavel era un om fermecat de Evanghelie. Inima lui era plină de încântare. Era un om bolnav de dragoste. În Filipeni 3:8 ne vorbește despre evaluarea costului. Iată esența a ceea ce afirmă el: „Toate lucrurile la care am renunțat, întreaga mea carieră, descendența familiei mele, toate acestea sunt gunoi, nu înseamnă nimic pentru mine. Nu-mi vorbi despre renunțarea la lucruri pentru că asta îmi spune că nu ai înțeles ce înseamnă să trăiești cu adevărat. Nu am renunțat la nimic, ci am adus nimicul pe masă, în lumina adevărului.” De ce spunea Pavel aceste lucruri? Pentru că răsplata unei persoane care iubește este puterea de a iubi și exact aceasta este ceea ce avea Pavel. A fost într-adevăr în stare să primească dragostea lui Dumnezeu și, astfel, a primit puterea să-L iubească, la rândul lui, pe Dumnezeu. Răsplata unei persoane care iubește este puterea de a iubi și de a primi dragoste. Știm că dorința lui Dumnezeu este să descătușeze inima poporului Său; El ne va duce în locul în care vom experimenta plăcerile superioare ale Evangheliei. Ne va determina să cunoaștem ascultarea care este înrădăcinată într-o inimă bolnavă de dragoste. Premisa mea este că paradigma miresei e cel mai puternic adevăr al Evangheliei în ceea ce privește transformarea inimii umane și înzestrarea ei cu puterea de a iubi. Paradigma miresei are cel mai puternic impact asupra capacității noastre emoționale.

Prieteni, Marea Trimitere nu va fi îndeplinită fără martiri. În vremurile ce vor urma, multe lucrări, chiar și în Biserica din Vest, vor primi suficientă ungeră pentru a pregăti „martiri plini de bucurie”. În această vreme, numărul martirilor creștini din întreaga lume este mai mare decât în oricare alt moment al istoriei. Până în prezent, Biserica occidentală a fost scutită în mare măsură de persecuție, însă lucrurile se vor schimba în curând. Apostolul Ioan a avut o viziune care revelează rolul important pe care îl vor juca martirii în vremurile din urmă.

Când Mielul a rupt al cincilea sigiliu, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră uciși din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei pe care o avuseseră. Ei au strigat cu glas puternic: „Stăpâne peste toate, Tu Care ești sfânt și adevărat, cât mai este până când îi vei judeca pe locuitorii pământului și vei răzbuna sângele nostru?” Fiecărui i s-a dat câte o robă albă și li s-a spus să se mai odihnească încă puțină vreme, până când numărul confrăților și al fraților lor, care urmează să fie uciși ca și ei, va fi completat. (Apocalipsa 6:9-11).

De unde vor avea putere acești martiri? Ei vor experimenta o intimitate spirituală profundă cu Isus Cristos. Acest nivel de intimitate va fi rezultatul înfruptării din cunoașterea frumuseții și măreției lui Isus, Mirele Rege. Acești martiri vor experimenta din plin plăcerile superioare ale Evangheliei, în conformitate cu paradigma miresei referitoare la Împărăția lui Dumnezeu. Ioan a descris o mulțime de martiri învingători, plini de bucurie, închinători adevărați, care vor exista la sfârșitul veacului.

Am văzut... pe cei ce au învins fiara... stând lângă marea de sticlă, cu harfele lui Dumnezeu. (Apocalipsa 15:2)

Cartea Apocalipsa încurajează Biserica să vină acasă la Mirele ei. Ea afirmă legitimitatea dorințelor mistuitoare pe care Mireasa le-a negat atâta vreme și ne asigură că aceste dorințe nu sunt în contradicție cu modul în care ne-a creat Dumnezeu.

Pe măsură ce analizăm aceste șapte tângiri ale inimii, imaginați-vă împreună cu mine pentru o clipă cum ar fi să găsiți, în cele din urmă, împlinirea deplină a celor mai profunde dorințe ale voastre, dorințe de care nu puteți scăpa? Începeți să vă imaginați cum ar fi să aveți aceste tângiri total satisfăcute – dacă v-ați trezi într-o zi și v-ați simți complet întregi, scufundați pe deplin în plăcere pură, nealterată. Dacă dorințele arzătoare care te-au urmărit de când ești conștient de ele ar fi satisfăcute, dacă dintr-odată toate nevoile

ți-ar fi împlinite, oare cum a-i arăta, *cine ai fi tu?* Sunt încrezător că vei descoperi că ești persoana pe care Dumnezeu te-a creat să fii, o persoană înrădăcinată în dragostea de necuprins a lui Cristos, plină de pasiune sfântă pentru Dumnezeu și profund satisfăcută de pasiunea arzătoare a lui Dumnezeu pentru tine.